

پیشه

زابل / سیستان

فهیمة سراوانی

عکس‌ها:

مهدی نجار پیشه

شبیه مسافری هستم که در بیابان پی دریا به راه افتاده بود. در حافظه سیستانی‌ها قایق سنتی توتن جزو خاطرات پررنگ محسوب می‌شود. توتن نمادی از آب و آبادانی است، نمادی از برکت و روزی است، نمادی از لبخند دشت سیستان است که بی صدا و آرام سینه هامون را می‌شکافد و به پیش می‌رود اما حالا در دوره‌ای که خشکسالی سایه سنگینی بر این دشت گسترده، یک نفر پی توتن بافی به سمت شهر هامون (ادیمی سابق) راهی می‌شود. ادیمی روستایی است که حالا تبدیل به شهر شده اما می‌توان زیستن در مجاورت دریاچه هامون را در گوشه و کنار آن مشاهده کرد؛ از قایق‌های رها شده گرفته تا حصیر بافی که حاصل نی‌های رویده شده در بستر هامون است.

سیستانی‌ها هنوز امید دارند که آب به هامون برگردد و آن‌ها قایق‌های نی‌شان را به آب ببندازند

توتن بافی برای دریایی که نیست